

Seminari internacional

The world beyond 2015: is higher education ready?

El paper de les universitats en els Objectius de Desenvolupament Sostenible i l'Agenda Post-2015

11 de desembre 2014

9:00 – 14:00 hores

Recinte Modernista de St. Pau, Barcelona

El dia 11 de desembre es va celebrar el seminari "The World beyond 2015: Is Higher Education ready?" organitzat per la Global University Network for innovation (GUNI) i l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP) en col·laboració amb l'Associació d'Universitats de la Commonwealth (ACU) i l'Associació Internacional d'Universitats (IAU). En el seminari es va reflexionar sobre el paper que juga l'educació superior i la recerca per aconseguir els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) i contribuir a l'Agenda Post 2015. Rectors, vicerectors, representants de les administracions públiques i de la societat civil, van analitzar en aquest context global la situació actual a les universitats catalanes remarcant el rol cabdal que tenen les institucions d'educació superior en contribuir al desenvolupament sostenible, així com en l'establiment de sistemes de mesura de l'impacte en l'execució dels objectius de desenvolupament.

Els ponents i assistents van considerar que les universitats tenen un paper clau (i que encara serà major en els propers anys) en la contribució al desenvolupament humà i sostenible, tant a nivell local com a nivell global. Durant el seminari van analitzar-se també projectes i experiències específiques que permeten activar el rol de les universitats en el desplegament dels ODS en els seus diversos àmbits: formació, recerca científica, innovació i desenvolupament.

Paraules de benvinguda

Francesc Xavier Grau, director acadèmic de la GUNI, explica els antecedents de la xarxa GUNI creada per la UNESCO, la Universitat de les Nacions Unides i la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) de la qual en els darrers mesos l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP) ha agafat el rol de *host institution*. La GUNI sempre s'ha caracteritzat per centrar-se en temàtiques emergents en l'àmbit de l'educació superior, mostra dels quals són els cinc informes mundials, en especial el darrer informe "*Higher Education in the World 5: Knowledge, Engagement and Higher Education contributing to social change*" on es presenten moltes

qüestions candents. L'informe destaca l'absència de les universitats en la reflexió sobre temàtiques clau per la humanitat, com serien els Objectius de Desenvolupament Sostenible i l'Agenda Post-2015. La raó per aquesta limitada presència de les universitats en els fòrums de reflexió globals podria romandre en el fet que les universitats estan centrades en sobreviure el dia a dia, en aquests moments lluitant per un finançament adequat, per poder ser competitives en el context actual, i queda poc espai per participar en reflexions de caire globals.

Francesc Xavier Grau destaca la universitat catalana com una universitat altament involucrada en la regió, concepte que està, creu, fermament assentat. Qüestiona, però, el rol de les universitats catalanes al món. Es pot fer compatible aquesta implicació local amb el fet d'estar presents en els desafiaments del món? Les universitats són les que generen i contenen el coneixement, per tant opina que sí, es pot ser "locally and globally engaged".

El director acadèmic de la GUNi avança que el 6è informe GUNi tractarà precisament sobre aquesta qüestió: la universitat compromesa amb la regió i alhora amb el món, el concepte de "glocally engaged universities". En aquest sentit convida a tots els presents interessats a participar en el procés d'elaboració d'aquest nou informe.

Sergi Farré, cap del Departament de Cooperació Universitària i Científica, de l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional per al Desenvolupament (AECID) comença les seves paraules de benvinguda amb una resposta provocativa a la pregunta del seminari: "*Is higher education ready? It better be ready!*" Els Objectius de Desenvolupament Sostenible no són assolibles sense el suport de les universitats, explica Farré. Les universitats han d'ajudar a la definició de l'agenda de desenvolupament post-2015. Comenta que l'AECID creu en el rol transformador de les universitats, que són agents clau pel procés de desenvolupament, i aposta per aquest rol amb els seus programes, com el Programa de Cooperació Interuniversitària (PCI). Encara que les universitats molts cops no apareixen de forma explícita, segons Farré cap dels ODS és realitzable sense les institucions d'educació superior.

Aprofita per mencionar algunes conclusions de les [terceres jornades de l'Observatori de la Cooperació Universitària per al Desenvolupament \(OCUD\)](#) que es van celebrar a Granada els dies 6 i 7 de novembre del 2014 i que també van tractar el rol de l'educació superior en l'Agenda Post-2015:

- La capacitat i necessitat de treball en xarxa
- "*Data revolution*" – s'ha de fer l'esforç de mesurar i tenir dades
- La universitat s'ha de definir com a agent específic de la cooperació pel desenvolupament

Sergi Farré informa d'algunes accions de l'AECID davant aquests reptes i demandes:

- reconèixer el paper de les universitats com a agents de la cooperació
- esforç de finançament per dur a terme projectes

- convocatòries que fomentin la cooperació científica i acadèmica així com el desenvolupament de la innovació destinades als països prioritaris de la cooperació espanyola.

Proposa sumar esforços amb tots els presents i seguir donant suport al treball de la GUNi.

Joaquim Llimona, comissionat de Relacions Internacionals i Cooperació de l'Ajuntament de Barcelona dona la benvinguda a tots els participants a l'espai Recinte Modernista de Sant Pau, un espai que forma part del patrimoni de la humanitat i que té la voluntat d'esdevenir un espai per la reflexió global, des d'un espai local – la ciutat de Barcelona.

Felicita els organitzadors per contribuir a millorar els problemes i desigualtats del nostre planeta mitjançant l'educació superior i la cultura. Segons Llimona, tothom ha de participar en l'agenda del futur, no només els Estats sinó també entitats com ajuntaments, universitats i institucions socials. Expressa el compromís de la ciutat de Barcelona amb la cooperació i anuncia que s'incrementarà el pressupost el proper curs així com que aposten per una cooperació amb una visió ampla que inclogui nous actors.

Sessió 1: Els Objectius de Desenvolupament Sostenible i l'Agenda Post 2015

Saul Weisleder, exambaixador altern de Costa Rica davant l'ONU i consultor i investigador independent) participà en el procés de definició dels ODS. En la seva presentació explica els antecedents del procés (Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni - ODM), el procés en sí que ha inclòs consultes a una multitud d'actors d'arreu del món i la previsió del calendari d'aprovació que preveu que el procés finalitzi a finals del 2015 i s'hagin definit tots els ODS.

La versió més recent dels ODS conté 17 objectius i 169 fites. Disposar d'un nombre tan alt d'objectius i de fites comporta un grau de complexitat molt alt. A diferència dels ODM que es van concebre per ser implementats a països en desenvolupament, els ODS haurien de ser implementables a tots els països del món. Remarca que en aquests sentit hi ha encara una discussió oberta sobre com reduir el nombre i ser més executius de cara a la implementació dels objectius.

La reflexió final de Weisleder fa referència a la presència (o absència) de la universitat en els ODS. Comenta que les institucions d'educació superior hi són presents, i que s'hi han tingut en compte. Destaca, però, que la feina de les universitats comença a partir d'ara. Amb aquest marc referencial l'acadèmia ha de ser un dels jugadors centrals per proveir solucions i respostes als problemes (*problem based research*). Afirmar que veu el rol de les universitats com a agents clau, que han de ser presents en tots els objectius diferents a través de la formació de professors, l'educació per a un desenvolupament sostenible o la recerca aplicada, entre d'altres. Per poder complir amb aquest paper, el rol tradicional de les universitats ha de canviar. Aquest, segons Weisleder, és el gran repte que les universitats tenen al davant.

Jordi Fexas, responsable del Seguiment de l'Agenda Internacional, Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD) estructura la seva intervenció al voltant de la pregunta principal del seminari. "*Is higher education ready?* - No ho se però ho haurà d'estar." En aquest context, Fexas presenta tres idees principals:

1. Sense la comunitat científica, segons Fexas, els ODS són absolutament inviablès. Si no hi ha una xarxa de coneixement no es podran construir uns bons indicadors i serà impossible assolir-los. Cal apoderar els actors territorials, perquè ells participin en el debat, en la definició i el seguiment dels indicadors, etc. En un món globalitzat, on els individus ens relacionem horitzontalment no té sentit que els territoris no estiguin presents en la reflexió. L'ACCD es fixa com a objectiu que el rol dels actors locals estigui reflectit adequadament en els ODS.
2. Des de l'ACCD han fet una reflexió inversa en el seu pla director, canviant l'enfoc local per un punt de vista global: els drets humans (drets humans de les dones i drets col·lectius dels pobles (equitat i pau global) com a punt de partida).
3. La importància de la recerca. El pla director de l'ACCD fa molta incidència en la necessitat de construir un pol/clúster de coneixement on múltiples actors hi tinguin cabuda i es puguin desenvolupar localment i globalment. En aquest sentit les universitats són, evidentment, fonamentals.

Taula rodona: L'educació superior i l'agenda post-2015: com hi contribuïm des de les institucions d'educació superior?

Patrice Ajai-Ajagbe, representant de la campanya "The world beyond 2015 – Is higher education ready?" de l'Association of Commonwealth Universities (ACU) va començar la seva intervenció amb una breu [presentació](#) de l'organització i assegurant que l'ACU està especialment compromesa amb l'educació superior i el desenvolupament. En aquest sentit treballa amb els seus membres per mirar de trobar solucions a qüestions com "on som?, què fem? I on anem?".

Tal i com altres ponents han esmentat abans Ajai-Ajagbe afirma que els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni no s'han aconseguit, encara que s'ha progressat. En la seva opinió han contribuït bàsicament a crear una dinàmica de treball conjunt en temes de desenvolupament global. Ajai-Ajagbe lamenta que l'educació superior no sigui central en aquest procés, tot i que és evident que aquesta és clau per afrontar desafiaments globals –a partir de la recerca, formant persones qualificades, amb l'educació pel desenvolupament i fent que s'estigui alerta per trobar solucions a problemes globals. D'acord amb la feina de l'ACU en els darrers anys queda clar que el rol de la importància de l'educació superior ha millorat, però encara li falta reconeixement.

Ajai-Ajagbe parla de la conferència internacional organitzada l'ACU el 2012 'Measuring impact of higher education for development' ([resum](#)) que va debatre, entre altres, [l'estudi de partida](#)

de l'avaluació de les institucions d'educació superior. Una de les qüestions principals de la conferència fou que cal fer més recerca, però que l'educació superior té un impacte positiu en el gènere, la salut i la democràcia.

En l'actualitat l'ACU duu a terme la campanya "[The world beyond 2015: is higher education ready?](#)" que ha inspirat el títol d'aquest seminari. El principal objectiu de la campanya és alertar de la importància de l'educació superior en els Objectius de Desenvolupament Sostenible (SDG) i desenvolupament ([vídeo de la campanya](#)). Amb aquesta campanya, l'ACU vol demostrar que l'educació superior té molt de potencial. Els resultants de la campanya de l'ACUP es presentaran a la conferència 2015 per tal de conscienciar i introduir el diàleg amb tots els membres de les institucions. Ajai-Ajagbe també afirma que l'objectiu més important és implicar les universitats a la campanya. En la seva opinió la qüestió central és: "és rellevant per les universitats explicar com fer una societat diferent, en comptes de produir papers i aparèixer als rànquings?"

Arjen Wals, professor de Social Learning and Sustainability i director del Centre for Sustainable Development and Food Security, Unesco Chair, a la Wageningen University explica en la seva [presentació](#) sobre com la educació superior pot contribuir al desenvolupament sostenible. Ell afirma que l'acadèmia contribueix al contrari i recomana estudiar amb cura què fan les universitats exactament. Wals afirma que l'educació contribueix més a l'economia que a les famílies. Ell suggereix que cal pensar en què s'entén per 'sostenibilitat' i creu que cal pensar críticament perquè "ens estem ofegant en informació, mentre ens morim de fam de saviesa".

Wals argumenta que els problemes globals no tenen respostes correctes o incorrectes, solucions que funcionin en un mateix lloc poden no funcionar en absolut en un altre, no són quantificables, són diverses i difícils de precisar. Ell conclou que les universitats optimitzen els sistemes existents, però que hi ha una necessitat de fer la transició a un sistema que es basa en diferents paradigmes. Ell proposa de pensar en el món d'una manera més integral -amb les seves interconnexions, en les seves interdependències i desdibuixar els límits entre l'aprenentatge institucional i híbrid.

Cristina Escrigas, assessora del desenvolupament del projecte de la GUNi, basa la seva intervenció en la idea principal de que les universitats han de servir a la societat. Destaca que el model post industrial de desenvolupament ha arribat al seu límit i que ja no és capaç de satisfer les necessitats de progrés col·lectiu. Per tant, el model de desenvolupament s'ha de basar en la sostenibilitat. Tenint en compte el context geopolític i altres factor com potser l'aspiració de ser feliços, conclou que avui dia la innovació prioritària, per sobre de la tecnologia, és la innovació social. Per poder aconseguir aquest canvi és necessita un canvi de mentalitat, un canvi en la comprensió de com funciona la realitat i de com viure de forma coherent en aquest context, és a dir un canvi de paradigma. Segons Escrigas, cal integrar, comprendre i aplicar en la quotidianitat el concepte de la interdependència.

Tot això canvia completament el context per a l'educació superior que en l'opinió d'Escrigas, encara està donant respostes a un model de desenvolupament post industrial i a les

necessitats del mercat. Les universitats no són al centre del debat sobre la crisi actuals ni ho són tampoc en la renovació crítica de les idees per a la innovació social. Escrigas destaca que les universitats tenen nombrosos mandats, a tots els nivells i des de tots els actors socials. En el context actual identifica com a tasca urgent reconsiderar el perfil dels titulats més enllà de les disciplines i titulacions específiques. Cal anar més enllà de la formació de professionals a formar ciutadans globals, amb una mentalitat oberta, esperit crític, consciència ètica i compromís cívic. Conclou la seva intervenció demanant que es creï una vinculació institucional amb l'agenda de desenvolupament local i global, especialment amb els ODS.

Taula rodona: Estem preparats des de les universitats a afrontar i contribuir als Objectius de Desenvolupament Sostenibles? Experiències de la pràctica

Wang Xin, vide-degà de l'UNEP-Tongji Institute of Environment for Sustainable Development, de la Tongji University a Shanghai, Xina, dóna primer algunes dades generals sobre el sistema universitari xinès, posant l'accent en que totes les universitats són públiques. A continuació, presenta la seva universitat i explica de quina manera aquesta institució està orientada a la sostenibilitat de la universitat. Xin esmenta que la Universitat de Tongji és forta en els serveis socials i que molts dels seus programes d'estudi se centren en l'educació ambiental, així com l'educació en el desenvolupament sostenible. Fomenta també la investigació interdisciplinària en aquestes àrees. Com a exemple, la Universitat de Tongji està ampliant el seu campus verd a una xarxa de 200 institucions xineses ([presentació](#)).

Victoria Thoresen, professora associada en educació al Hedmark University College a Noruega i gestora del projecte Partnership for Education and Research about Responsible Living ([PERL](#)) contesta la pregunta del seminari de la següent manera: "Estem a punt? Primer hem de mirar d'on venim? Crec que alguna cosa ha passat." Victòria Thoresen defensa un enfocament positiu i afirma que la definició bàsica de la sostenibilitat ha canviat, s'ha ampliat a través de les nombroses conferències, seminaris i grups de treball que es va dur a terme en els últims anys. D'acord amb Thoresen, hi ha hagut un munt d'investigació sobre el desenvolupament sostenible i està ara en l'agenda com una qüestió que ha de ser abordat. Ella veu més evidència d'això en l'augment de la investigació interdisciplinària en l'última dècada i afirma que hi ha hagut una discussió passant a les universitats i els cercles de recerca sobre el que realment significa i implica el desenvolupament. Thoresen anima al públic que expressa la seva convicció que si volem influir en aquests processos globals cal pressionar perquè tothom pot participar en el SDG perquè és un procés obert! El trist és que poques persones ho coneixen, un fet que Thorsen corrobora a través de diverses preguntes a l'opinió pública que mostren que només una persona del públic ha participat activament en aquests processos internacionals. Thoresen explica que hi ha canals de participació i que encara hi ha oportunitats perquè les universitats siguin escoltades. Ella fa una crida a tots els participants a enviar els seus comentaris i ser actius en el procés de SDG.

Jordi Prat, director de la Fundació Autònoma Solidària, Universitat Autònoma de Barcelona, comparteix el projecte liderat per la Fundació Autònoma Solidària: [Impulsant l'Educació per al Desenvolupament \(EpD\) a la Universitat](#) que rep finançament de l'Ajuntament de Barcelona. L'objectiu principal del projecte és promoure l'EpD en l'àmbit universitari per tal que aquest sigui un espai de generació de coneixement crític i de formació d'una ciutadania crítica, activa i compromesa. El [projecte](#) pretén articular una via d'inclusió efectiva de l'EpD en els plans d'estudis de les titulacions de grau i potencia l'àmbit de l'educació no formal.

El projecte es basa en tres eixos: el treball en xarxa, la incidència curricular i l'educació no formal. Destaca la posada en marxa del Minor "[Desenvolupament Sostenible i Ciutadania Global](#)", un programa interfacultatiu dirigit a l'alumnat de grau per a cursar crèdits optatius així com dels Grups de Treball en Educació per al Desenvolupament en Facultats (GEDEFs), format per professorat, alumnat i organitzacions socials, a les Facultats de Veterinària i Economia i Empresa per a la promoció curricular de la sobirania alimentària i l'economia solidària.

Conclusions dels grups de treball

Working group 1: Com les institucions d'educació superior es poden posicionar estratègicament i liderar un canvi cap a un futur sostenible?

Hillegje van't Land, directora Membership and Programme Development, International Association of Universities (IAU), va preguntar als participants del primer grup de treball que responguessin tres preguntes:

- 1.) Sent optimista, on veu vostè la universitat en 30 anys a partir d'ara?
- 2.) Què està impeding que les universitats es mogui en aquesta direcció?
- 3.) Què faràs per aconseguir el model d'universitat que desitja tenir en 30 anys?

Referint-se a la primera pregunta, els participants afirmen que cal que hi hagi un enfocament holístic de l'educació superior, que té un desenvolupament sostenible totalment integrat en l'ADN de les universitats. L'inter i la transdisciplinarietat ha de regnar tant en la formació i en la investigació. Pel que fa a la formació, això significa fomentar les competències transversals i programes d'estudi que no es basen en temes sinó en la solució de problemes importants per a la societat. Pel que fa a la investigació, la societat ha de participar més en l'establiment de l'agenda de recerca. Tot i això, hi ha d'haver espai per a la investigació bàsica. Les universitats han de ser institucions amb les portes obertes, cooperatives, compartint les seves instal·lacions amb el barri, realment compromesos, més proactiu i superar reactivitat. Una visió a llarg termini ha de ser part de l'estratègia de cada institució d'educació superior.

Com a principals barreres que impedeixen crear aquesta universitat els participants identifiquen la manca d'estructures de suport, l'absència de visions i missions clares i la inèrcia (massa coses a fer). Actualment no hi ha una avaluació específica que es dirigeix als resultats de desenvolupament sostenibles, sistemes de recompenses actuals basats en publicacions, així com les barreres financeres i falta impedeixen el suport polític per avançar cap al desenvolupament sostenible. Encara hi ha un alt grau d'aïllament entre diferents disciplines, manca la transversalitat i la interdisciplinarietat i predominen els projectes monodisciplinaris. Van't Land encoratja en aquest sentit de mirar el Universitat Nacional de Singapur que va desenvolupar una estratègia interessant sobre com canviar les mentalitats i la resolució de problemes de criança d'investigació. Finalment, els participants destaquen que les universitats s'estan centrant molt en els aspectes comercials avui dia, la producció de graduats per al mercat, sense tenir en compte qüestions més socials i culturals.

Pensant en accions concretes per aconseguir una universitat sostenible, molts dels participants del grup de treball van admetre que, malgrat el seu desig d'innovar, no tenen realment ni idea de per on començar. Identifiquen la possibilitat de lobby a través de xarxes internacionals d'universitats i associacions com la GUNi, la IAU o ACU i exigeixen l'establiment d'un marc comú. Consideren necessari, també, per fomentar un debat crític sobre el que els sistemes d'avaluació estan al seu lloc avui i quin tipus de sistemes d'avaluació que necessitem.

Working group 2: Com fomentar la col·laboració entre universitats i comunitats locals per contribuir al desenvolupament regional?

Cristina Escrigas, moderadora del segon grup de treball, explica que en un primer pas els participants van identificar les barreres que actualment impedeixen la col·laboració entre universitats i comunitats locals. Per una banda, hi ha barreres externes, com la manca de reconeixement social de la comunitat universitària i la manca de visibilitat social en alguns sectors. Per altra banda identifiquen característiques internes de les universitats, com la cultura organitzativa (lentitud de resposta, manca de confiança en les pròpies capacitats, manca de diàleg i coordinació entre els diversos actors interns), el sistema organització (manca de lideratge i estructures rígides) i el model pedagògic (absència o mal us de les metodologies actives). En el mig d'aquests dos entorns, fent l'interface, es troben a més problemes intrínsecs a la comunicació entre les universitats i els actors socials, deguts a diferències de llenguatges, culturals, divergència d'interessos o a la manca de comunicació.

Pel que fa possibles solucions, el grup els va agrupar en categories similars. Com a mesures internes, el grup proposa:

- definir una visió comuna
- incrementar la confiança amb alguns actors clau com els estudiants
- promoure que els investigadors puguin dedicar un percentatge del seu temps a projectes socials
- introduir indicadors d'impacte social

- fer un us de les tecnologies de la informació i comunicació més transparent
- contemplar dins la responsabilitat social i en els sistemes de garantia de la qualitat indicadors de desenvolupament sostenible
- establir dinàmiques participatives en els processos d'elaboració dels plans d'estudis.

Des de la iniciativa externa s'apunta la necessitat d'instrumentar polítiques per facilitar les sinèrgies entre les universitats i el seu context social. Per últim, es proposen diverses solucions orientades a subsanar els problemes d'interface universitat – societat i per a la millora de la comunicació. En aquest sentit cal facilitar l'engagement amb diversos actors socials i començar a treballar de forma real a nivell multi-actor. També cal integrar els estudiants en aquest diàleg, crear xarxes i clústers, treballar en equips multidisciplinaris i fomentar la recerca participativa.

Working group 3: Com fomentar la participació de les universitats en organismes i processos internacionals?

Kathrine Raleigh, cap de programes i continguts, Recinte Modernista de St. Pau, qui va moderar aquest darrer grup de treball, explica que el grup va arribar a la conclusió que hi ha un munt d'oportunitats i un munt d'espai per al treball. Hi ha una pregunta principal que cal respondre: què és el que volem aconseguir per a l'educació superior en els processos de l'ONU? El grup pensa que, d'una banda, seria un èxit que les institucions d'educació superior participessin regularment en projectes de l'ONU per a la implementació dels SDG, amb un paper de lideratge. D'altra banda, hi ha d'haver més compromís dins de les institucions d'educació superior per estimular la societat civil.

Quant a la pregunta "per què les IES no estan representades com caldria?", el grup arriba a la conclusió que això es deu al fet que no hi ha una identitat única com a grup, ni que les IES parlen amb una sola veu. Això funciona en detriment del sector.

Quines mesures es podrien prendre? El grup proposa un marc global que deixa espai per a la participació. Identifica la necessitat d'integrar aquesta idea en la nostra consciència, per identificar els recursos per portar a sota a dalt solucions, per millorar la comunicació, així com per aprofitar les oportunitats que existeixen.

Conclusions i cloenda

Francesc Xavier Grau clou l'acte recollint un dels comentaris que van sorgir al llarg del seminari: cal passar de les paraules a l'acció. Cal posar-se a caminar, de manera holística. Si algú té responsabilitat de fer alguna cosa són les universitats, han de demostrar a la resta de la societat que treballen amb aquesta visió global. La dificultat de passar de les paraules a l'acció consisteix en què cal que allò que es fa sigui mesurable. La responsabilitat de l'ACUP i la GUNi

és proposat sistemes de mesura per a poder comunicar el que es fa, i el que es farà. Cal posar xifres i indicadors, encara que siguin equívocs, per tal de mesurar l'avenç.

Grau fa referència també a un altre tema que es va comentar durant la jornada: la universitat existeix? Que és la universitat? Quina relació hi ha entre els universitaris i la institució? Destaca que la relació entre l'individu i els objectius institucionals representa un problema universal. Les universitats formen part d'un sistema, no existeixen en un buit (*systemless*), i cal pensar en aquest sistema i tenir-lo en compte.

Grau conclou expressant que la des de la GUNi i l'ACUP es volen fer propostes constructives de forma sistemàtica que aportin solucions a aquests problemes locals i globals.